

Zlata lásnica.*)

Kateri otrok pač ne nosi rad kakega lepoticja na sebi? Deklice si vpletajo rože v lase, venčajo si glave s pomladnimi cvetkami ali si pa obešajo okrog vratu régratne vėrižice. Pa tudi dečki si radi vtikajo za klobuk kako hrastovo ali jelovo mladiko. Seveda se nekateri ne zadovoljujejo s tem. Še raji nosijo na sebi reči, ki se lesketajo in svetijo. Otroci, ki ljubijo tako lepoticje, recimo: prstane, uhanе, zapestnice i. t. d., postajajo bajè kaj radi nečimerni. Utegne že res biti, kakor nam priča sledeča zgodba:

Dora je bila prav dobra učenka, takó, da so bili gospod učitelj prav zadovoljni z njo.

Nekega dné jo pokličejo pri čitanju. Imela bi bila čitati dalje; toda ni vedela, pri kateri besedi so obstali. Gospod učitelj rekó: „Dora, kaj takega nisem vaju pri tebi! Pazi, pazi bolje, da bodeš vedela drugikrat nadaljevati!“

Prišlo je na vrsto računstvo. Dora je bila zopet poklicana; toda zopet ni vedela, pri kateri nalogi so. Gospod učitelj so se čudili ter so deklici zopet opomnili, naj pazi.

Prihodnje dneve so se gospod učitelj prepričali, da ni raztresena le Dora, nego tudi učenke, ki so sedele blizu nje. Zatorej so izpregovorili: „Otroci, vi veste, da je bila Dora doslej zmerom prav pazljiva. Vesel sem bil, da je bila tako pridna. Toda sedaj je vedno nekam raztresena! Odkod to? Mari jo druge učenke motite, ka-li?“

Sedaj vzdigne kodrolasa deklica roko. Ko dobi dovoljenje od gospoda učitelja, izpregovori: „Gospod učitelj, jaz vem, zakaj ni Dora več takó pazljiva!“

„Res? No, pa le povej!“

„Dobila je za svoj god zlato lásnico. Vedno jo jemlje z glave ter jo gleda. Tudi se rada pobaha s to lásnico. Včeraј se celó ni hotela družiti z nami, češ: ‚Kaj boste ve, ki nimate zlate lásnice!‘“

*) Lásnica je igla, ki jo ženske vpletajo v lase.

„Predvčerajšnjim pa je Dora bila Jelici posodila zlato lásnico, da si jo je za jeden časek vtaknila v lase; a zato ji bode morala prinesiti sveto podobico!“

Takó pridene druga deklica.

Gospod učitelj so sedaj vedeli vse! Pokličejo Doro k mizi ter izpregovoré:

„Ljubi moj otrok! Človek je lahko vesel kačega lepoticja; toda preveč se le ne sme zavesiti vanje. Če bi prezirala svoje součenke le zato, ker imaš tako lepoticje le ti, to bi ne bilo prav! V šoli ne gledamo toliko na obleko, pač pa na glavo in srce! To ni, da bi človek nosil zlato na glavi, ampak nosi naj ga v glavi! Ali veš, kaj mislim reči, če govorim o ‚zlatu v glavi?‘“

„Da . . . da . . . ! Gospod učitelj menite to, kar se v šoli učimo!“

„Prav govoriš! Vednost, ki si jo otroci pridobivate v šoli, to je — najboljše zlato! In čuj me, Dora, kaj ti še povem: Ko odhajaš v šolo, pusti zlato lásnico doma! Če jo prinašaš v šolo, moti tebe in tvoje součenke!“

Dora ni nosila več zlate lásnice v šolo. Kmalu je postala zopet prav pridna in pazljiva učenka, da so jo bili gospod učitelj odslej zopet prav veseli.

Janko Leban.

U r a.

O, pómni: v uri vsaki
Skrivnosten biva duh,
Ki k dobremu te vodi,
Če nisi slep in gluh:
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Zarana duh te dramí:
Zdaj spanju časa ni,
Le urno, urno vstani,
Odmôli, delaj ti!
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Opoldne duh velí ti:
„K obedu sédi zdaj!
Ne zabi pa ubožca,
Ki nima jesti kaj!
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Zvečer ti duh naroča:
„Brž v postelj, lahko noč!
Bogú se priporoči,
Ki daje nam pomoč.
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Janko Leban.

